

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7CoCsp/40/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5623200548
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Kašíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:5623200548.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Márie Kašíkovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a JUDr. Zuzany Krivdovej, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava – Petržalka, IČO: 35 724 803, právne zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava – Petržalka, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: A. B. A., C. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. XX, F. G., o zaplatenie 10 665,92 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 4Csp/8/2023-218 zo dňa 13.06.2023, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanej priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu v celom rozsahu a žalovanej voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Vychádzal zo zistenia, že medzi právnym predchodcom žalobcu (H. I., a.s., so sídlom I.) v právnom postavení veriteľa a žalovanou v právnom postavení dlžníka bola 23.06.2018 uzatvorená zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru s poistením pre fyzické osoby, na základe ktorej veriteľ poskytol žalovanej spotrebiteľský úver vo výške 12 345,37 eur. Listom zo dňa 10.02.2020, adresovaný B. D., J. XXX/X, D. A., pôvodný veriteľ vyhlásil okamžitú splatnosť úveru a vyzval ju na úhradu dlžnej sumy, ktorému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti predchádzala výzva zo dňa 20.06.2019 adresovaná tomu istému adresátovi, s upozornením na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Zmluvou o postúpení pohľadávok 25.10.2022 pôvodný veriteľ pohľadávku voči žalovanej postúpil na žalobcu, čo bolo žalovanej oznámené listom pôvodného veriteľa 02.11.2022. Z dokladov predložených žalovanou bolo preukázané, že táto e-mailom dňa 09.12.2019 zaslala oznámenie o zmene osobných údajov (zmena priezviska, zmena bydliska), ku ktorému e-mailu pripojila sobášny list a žiadosť o vydanie občianskeho preukazu. Listom zo dňa 11.12.2019, adresované B. D. na e-mail: B., veriteľ oznámil, že jej žiadosti nie je možné vyhovieť, keď jej podpis na žiadosti o zmene osobných údajov nie je úradne overený a za účelom doriešenia požiadavky jej odporúčajú, aby navštívila akúkoľvek pobočku ich banky. Žalovaná v rámci procesnej obrany skutkovo tvrdila, že jej zo strany pôvodného veriteľa nebola doručená výzva zo dňa 20.06.2019 a oznámenie o vyhlásení splatnosti s výzvou na zaplatenie zo dňa 10.02.2020, pričom z oboch listín bolo zistené, že tieto boli doručované dlžníčke B. D. na adresu D. A., J. XXX/X. Ohľadne doručovania jednostranných hmotnoprávných úkonov v oblasti súkromného práva poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/35/2020. V danej veci dospel k záveru, že zo strany pôvodného veriteľa nedošlo k účinnému zosplateniu predmetného úveru, preto nemohlo dôjsť ani k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu. Žalobca nepreukázal, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru bolo žalovanej doručené, predmetná listina sa nemohla dostať do dispozitívnej sféry žalovanej, pretože sa v mieste doručovania

zásienky preukázateľne nezdržovala. Preto nemal preukázané, že bol dodržaný zákonný postup pre platné predčasné zosplatenie celého úveru pred termínom jeho konečnej splatnosti, čo malo za následok, že právny predchodca žalobcu nemohol pohľadávku voči žalovanej postúpiť na žalobcu, ktorý v dôsledku uvedeného nie je aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby voči žalovanej. Žalovaná si riadne a zodpovedne splnila svoju povinnosť oznámiť zmenu v osobných údajoch (priezvisko a trvalé bydlisko) pôvodnému veriteľovi, a to listom na adresu jeho sídla a e-mailom. Zmenu v osobných údajoch riadne zdokladovala predložením sobášneho listu, ako aj žiadosti o vydanie občianskeho preukazu. Preto pôvodnému veriteľovi nič nebránilo, aby si dlžníkom tvrdené skutočnosti posúdil podľa vlastného uváženia a od dlžníčky nevyžadoval notárom osvedčený podpis. Právne vec posúdil podľa § 52 ods. 1, § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, § 17 ods. 1 zák.č. 129/2010 Z.z. a § 92 ods. 8 zák.č. 483/2001 Z.z.. O trovách konania rozhodol s poukazom na ust. § 255 Civilného sporového poriadku.

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku podal odvolanie žalobca z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na článok 16 ods. 1 CSP, § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka, tiež poukázal na Všeobecné obchodné podmienky veriteľa, a to konkrétne na články 4.6.1., 4.7.1., 4.7.2. a 4.7.9.. Rozhodnutie považuje za nepredvídateľné a zároveň prekvapivé, keďže sa náležitým spôsobom nevysporiadal s obchodnými podmienkami postupcu, na ktoré žalobca poukázal aj na pojednávaní. V zmysle obchodných podmienok právneho predchodcu žalobcu bol postupca, teda banka, oprávnený vyžadovať odpisy listín, ako aj podpisy na listinách osvedčené notárom alebo iným orgánom v zmysle platných právnych predpisov a zároveň dostatočnosť a dôveryhodnosť listín predkladaných klientom bol oprávnený posúdiť podľa vlastného uváženia. Súd v podstate odignoroval obchodné podmienky, s ktorými žalovaný súhlasil a ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Obchodné podmienky boli neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, žalovaný sa pri podpise zmluvy s ich obsahom oboznámil a súhlasil s nimi. Na podporu svojich tvrdení ohľadom obchodných podmienok ako neoddeliteľnej súčasti zmluvy poukázal na rozhodovaciu prax všeobecných súdov. Jeho právny predchodca postupoval v úplnom súlade s dohodnutými obchodnými podmienkami, teda v rámci svojich oprávnení, o ktorých žalovaný spotrebiteľ vedel a na ktoré bol zároveň upozornený. Pôvodný veriteľ si žiadnym spôsobom nemohol overiť, či žiadosť o zmenu údajov zaslal skutočne žalovaný, keďže obdobnú žiadosť, predovšetkým bez overeného podpisu, mohol zaslať ktokoľvek, resp. ich mohol zaslať aj viac a postupca, keby postupoval tak, ako to uvádza vo svojom rozhodnutí súd, by sa mal vždy riadiť novými oznámenými údajmi o klientovi bez ohľadu na to, kto takúto zmenu oznámil. Takýmto postupom by sa sám postupca mohol dostať do značnej neistoty ohľadom svojich záväzkov, kedy by mu ktokoľvek mohol oznámiť nové údaje a postupca by sa nimi riadil bez toho, aby si riadne overil identitu takéhoto oznamovateľa. Právny predchodca žalobcu postupoval striktnie podľa právnych predpisov, resp. vzájomne dojednaných práv a povinností, zatiaľ čo žalovaný takto nepostupoval a súd napriek tomu uprednostnil poskytnutie právnej ochrany konaniu v rozpore s dohodnutými právami a povinnosťami. Nestotožňuje sa s názorom súdu prvej inštancie v bode 24. odôvodnenia, že pôvodnému veriteľovi nič nebránilo, aby si dlžníkom tvrdené skutočnosti posúdil podľa vlastného uváženia a od dlžníčky nevyžadoval notárom osvedčený podpis. Keďže v podstate tvrdí, že síce postupca mohol posúdiť dlžníkom tvrdené skutočnosti podľa vlastného uváženia, no na druhej strane de facto vôbec nepripustil iné posúdenie ako to v prospech žalovaného, teda že aj podanie, z ktorého nebolo zrejmé, či ho urobil žalovaný alebo úplne iná osoba, mal brať za pravdivé. V zmysle opatrnosti a odbornej starostlivosti banky tak bol úplne vhodný a zároveň nevyhnutný krok vyžiadania si pri takýchto závažných úkonoch klienta jeho overený podpis na listinách, resp. jeho osobnú návštevu, ktorá by jednoducho vyriešila celú vzniknutú situáciu. V zmysle citovaných VOP bol právny predchodca žalobcu oprávnený vyžadovať osvedčený podpis na predloženej žiadosti, pričom postupoval len v zmysle VOP. Spôsobom, akým žalovaný oznámil zmenu v jeho údajoch, mohlo dôjsť k zmene zo strany akékoľvek iného subjektu, a to aj bez vedomia samotného žalovaného. Bolo jednoznačne a nesporne preukázané dodržané všetkých podmienok pre platné postúpenie pohľadávky, postupovala sa splatná a nezaplatená pohľadávka, pričom žalovaný bol v omeškaní s plnením čo i len v časti záväzku po dobu viac ako 90 dní a bol opakovane vyzvaný zo strany postupcu na úhradu dlžnej sumy pred postúpením pohľadávky. Navrhuje napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť v celom rozsahu, prípadne podľa § 389 ods. 1 CSP rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie. Zároveň si vyčíslil trov odvolacieho konania.

3. Žalovaná nesúhlasí s tvrdeniami žalobcu v odvolaní. Má zato, že nie je sporné, že sa pri podpise zmluvy oboznámila s VOP a súhlasila s nimi, ktoré určujú spôsob, akým mala právny predchodca žalobcu doručovať písomnosti a aké skutočnosti sa zaväzuje bezodkladne písomne oznámiť postupcovi. Oznámenie o zmene osobných údajov a žiadosť o predčasné splatenie úveru zaslala poštou a elektronicky po predchádzajúcej intenzívnej elektronickej a telefonickej komunikácii s pracovníčkou banky z oddelenia vymáhania pohľadávok, čo postupca nikdy nespochybnil. Naopak, potvrdil túto skutočnosť aj tým, že schválil žiadosť o predčasné splatenie hypotéky podpísanú žalovanou, bez osvedčenia jej podpisu. Je len subjektívnym názorom žalobcu, že osobná návšteva akejkoľvek pobočky banky je pre žalovanú jednoduchý spôsob, ako by sa celá situácia vyriešila. Pôvodný veriteľ veľmi dobre poznal jej mimoriadne zlú finančnú situáciu a v rámci svojich veľmi obmedzených možností urobila všetko pre to, aby postup, ktorý zvolila, nebol v rozpore so VOP, zmluvou a ostatnými právnymi predpismi. Listom zo dňa 11.12.2019 právny predchodca potvrdil prijatie žiadosti o predčasné splatenie hypotéky a oznámenia o zmene osobných údajov, ktoré postupca interpretoval ako žiadosť o zmenu osobných údajov. V prípade žiadosti o predčasné splatenie úveru sa právny predchodca žalobcu vôbec nezaoberal tým, že podpis žalovanej nie je úradne overený a v prípade oznámenia sa vyjadril, že jej nemôže vyhovieť napriek tomu, že v tomto prípade mohol aplikovať ust. 4.6.4. VOP, a napriek tomu, že obidve tieto podania urobila žalovaná súčasne a zaslané boli v jednej obálke a v jednej elektronickej správe, právny predchodca žalobcu pri jednom úkone trval na osvedčení podpisu žalovanej a pri druhom úkone sa otázkou, či je nutné osvedčovať podpis, vôbec nezaoberal. Preto má zato, že posledné písomne oznámené údaje boli pôvodnému veriteľovi riadne a včas doručené. Navrhuje napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

4. V replike žalobca uviedol, že žalovaná neuviedla a nepredložila žiadne dôkazy, ktorými by podoprela svoje tvrdenia. Vzhľadom k tomu, že žalovaná nijakým spôsobom neopiera napadnuté tvrdenia o dôkazy, ktoré by preukazovali takéto tvrdenia a takéto tvrdenie nie je popretie, ale iba konštatovanie, ktoré sa nezakladá na žiadnych protiargumentoch. Zotrvával na svojom odvolacom návrhu.

5. Žalovaná v duplike uviedla, že žalobca vo svojom odvolaní neuviedol žiadne nové tvrdenia a nepredložil žiadne nové dôkazy, ktorými by akýmkoľvek spôsobom poprel skutkové tvrdenia žalovanej, ktoré v rámci svojej procesnej obrany uviedla v základnom konaní. Dôkazy, ktoré preukazujú jej tvrdenia, riadne označila a súdu v základnom konaní predložila, sú súčasťou súdneho spisu. Navrhuje rozsudok potvrdiť.

6. Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podala včas sporová strana proti rozsudku, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal napadnuté rozhodnutie v intenciách § 379 a § 380 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

7. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (doručenie výzvy z 20.06.2019 a Oznámenia o vyhlásení splatnosti s výzvou na zaplatenie z 10.02.2020 žalovanej), na podklade vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým záverom a prejednanú vec vecne správne posúdil (o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu). Nakoľko odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 220 ods. 2 CSP, odvolací súd konštatuje správnosť týchto dôvodov, v plnom rozsahu sa s ním stotožňuje a v podstatných bodoch naň odkazuje. Na zdôraznenie správnosti odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie poukazuje iba na niektoré ďalšie skutočnosti (§ 387 ods. 2 CSP).

8. V preskúmanej veci nebolo sporné, že právny predchodca žalobcu H. I., K., I. ako veriteľ uzatvorila so žalovanou ako dlžníčkou zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej poskytla finančné prostriedky žalovanej. Žalovaná listom zo dňa 09.12.2019, jednak e-mailom aj poštou, oznámila právny predchodca žalobcu, že u nej došlo k zmene priezviska, nakoľko sa vydala a aj k zmene trvalého bydliska, ktoré oznámenie podložila dokladmi, a to kópiou sobášneho listu a žiadosti o vydanie občianskeho preukazu (č.l. 134-140). Právny predchodca žalobcu teda boli náležite oznámené skutočnosti o zmene priezviska žalovanej, ako aj adresa, na ktorej sa zdržuje. Z pripojeného sobášneho listu sú zrejme identifikačné údaje žalovanej (pôvodné priezvisko, rodné priezvisko, dátum narodenia, rodné číslo) a rovnako aj zo žiadosti o vydanie občianskeho preukazu + trvalý pobyt žalovanej. Na

uvedené právny predchodca žalobcu reagoval listom 11.12.2019, v ktorom oznamuje žalovanej, že dňa 05.12.2019 jej na pôvodnú adresu zaslali Stanovisko k predčasnej splatnosti úveru, preto jej predmetné stanovisko zasielajú opätovne a zároveň ju vyzvali k žiadosti o zmenu osobných údajov úradne overiť podpis. Teda právnemu predchodcovi žalobcu boli známe uvedené skutočnosti a nič mu nebránilo v tom, aby zaslal oznámenie o predčasnej splatnosti úveru žalovanej a novooznámenú adresu.

9. Správne súd prvej inštancie vychádzal zo záverov rozhodnutia rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/36/2020 o doručovaní jednostranných hmotnoprávných úkonov. V rozsudku z 15. decembra 2020 sp. zn. 5Cdo/36/2020 najvyšší súd vyslovil záver, že „Ustanovenie § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka upravuje režim doručovania hmotnoprávných úkonov. V zmysle uvedeného ustanovenia prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. V danom prípade sa jedná o takzvanú teóriu dôjdenia, a teda pri hmotnoprávných úkonoch sa nevyžaduje skutočné doručenie a prevzatie písomnosti zachytávajúcej právny úkon. Účinnosť adresovaných jednostranných hmotnoprávných úkonov v režime Občianskeho zákonníka, resp. celkovo v oblasti súkromného práva predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t. j. že sa dostane do sféry jeho dispozície - už týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči druhej zmluvnej strane. Slovné spojenie „dostane do jeho dispozície sféry“ nemožno vykladať v zmysle procesnoprávných predpisov. Je ním potrebné rozumieť objektívnu možnosť neprítomnej osoby zoznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom. Právna teória i súdna prax takou možnosťou chápe nielen samotné prevzatie písomného hmotnoprávného úkonu adresátom, ale i také prípady, kedy doručením listu či telegramu, obsahujúceho prejav vôle, do bydliska alebo sídla adresáta či do jeho poštovej schránky, poprípade i hodením oznámenia do poštovej schránky o uložení takej zásielky, nadobudol adresát hmotnoprávného úkonu objektívnu príležitosť zoznámiť sa s obsahom zásielky. Pritom nie je nevyhnutné, aby sa adresát skutočne zoznámil s obsahom hmotnoprávného úkonu, postačuje, že mal objektívnu možnosť spoznať jeho obsah (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. januára 2011 sp. zn. 5Cdo/129/2010). Teória dôjdenia vychádza z toho, že z hľadiska pôsobenia (perfektnosti) prejavu vôle nie je dôležitá skutočná vedomosť adresáta právneho úkonu, pretože inak by adresát mohol účinkom prejavu vôle druhého účastníka zabrániť nepreberaním písomností. Dôjdením do sféry vplyvu príjemcu sa rozumie napríklad vhoďenie listu do schránky príjemcu alebo dôjdenie mailu na mailovú adresu príjemcu, ak príjemca dal v zmluve najavo, že písomnosti možno posilať aj elektronicky. Rozhodujúce je objektívne hľadisko, t. j. ak sa preukáže, že adresát mal reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, nastávajú právne účinky jednostranného právneho úkonu obsahujúceho takýto prejav bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil. Pre čas dôjdenia prejavu vôle ďalej platí, že prejav vôle musí dôjsť adresátovi v čase, v ktorom sa podľa obvyklých okolností mohol s obsahom prejavu vôle oboznámiť; záleží teda na tom, kedy adresát mal a mohol predpokladať prijatie prejavu. Dôjdením prejavu vôle do dispozície adresáta sa završuje proces účinného doručenia právneho úkonu a od tohto momentu je právny úkon pre konajúci subjekt záväzný a nemožno ho jednostranne odvolať“.

V rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/129/2010 z 28. januára 2011 dovolací súd vyslovil záver, že „voči prítomnej osobe (osobe priamo účastnej pri právnom úkone, ktorý realizuje druhá osoba) prejav vôle pôsobí ihneď. Neprítomnej osobe (osobe, s ktorou osoba, realizujúca právny úkon nie je v bezprostrednom styku) musí prejav vôle dôjsť; nemusí jej byť fakticky doručený (adresátom prevzatý). Prejav vôle dôjde neprítomnej osobe vtedy, keď sa ocitne vo sfére jej dispozície. Dôjdením do sféry dispozície možno rozumieť dôjdenie prejavu vôle do takej sféry, v rámci ktorej možno rozumne očakávať, že sa adresát s obsahom danej písomnosti oboznámi (môže objektívne oboznámiť). Posudzovanie situácie z objektívneho hľadiska posilňuje dobromyseľnosť i právnu istotu subjektov právnych vzťahov. Vzhľadom na konkrétnu situáciu je potrebné skúmať, či a ako i (fakticky) nedoručený (adresátom skutočne neprevzatý) prejav vôle pôsobí voči jeho adresátovi. K účinnému doručeniu neprítomnej osobe nie je nevyhnutné, aby sa adresát s prejavom vôle skutočne oboznámil, postačuje, že mal objektívnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle“.

10. V preskúmvanej veci žalovaná v rámci svojej procesnej obrany náležite preukázala, že nemala objektívnu možnosť zoznámiť sa s obsahom zásielky – mimoriadnej splatnosti úveru zaslanej právnym predchodcom žalobcu, nakoľko na uvedenej adrese sa nezdržiavala a túto skutočnosť náležite v decembri 2019 oznámila právnemu predchodcovi žalobcu jednak e-mailom, ako aj prostredníctvom pošty. Na uvedenom ani nič nemení poukazovanie žalobcom na všeobecné obchodné podmienky, v zmysle ktorých právny predchodca žalobcu mal možnosť požadovať od svojich klientov, aby na listinách, ktorými oznamujú zmenu mena, adresy úradne overili svoj podpis, prípadne, že by banka mohla vyžadovať originál dokladov preukazujúcich totožnosť. Podstatným v danom prípade je v zmysle

konštatovania Najvyššieho súdu SR vo vyššie citovaných rozhodnutiach, že adresovaný jednostranný právny úkon sa nedostal do dispozičnej sféry žalovanej a táto nemala možnosť ani objektívne oboznámiť sa s jej obsahom, keďže na uvedenej adrese sa nezdržovala a nebývala tam. Právny predchodca mal zo strany žalovanej oznámenú zmenu jednak priezviska, ako aj bydliska a právneho predchodcovi žalobcu nič nebránilo, aby vyhlásenie o mimoriadnej splatnosti doručoval na obe adresy, teda aj na pôvodnú adresu žalovanej, a aj na adresu, ktorú žalovaná oznámila. Žalobca nepopieral, že žalovaná intenzívne komunikovala s právnym predchodcom žalobcu aj cez email a rovnako právny predchodca žalobcu na uvedenú emailovú adresu zasielal odpovede žalovanej. Teda na jednej strane nemal pochybnosti o tom, že komunikuje so žalovanou, na druhej strane odmietal oznámenie žalovanou o zmene adresy a priezviska bez úradného overenia jej podpisu.

11. Vychádzajúc z vyššie konštatovaného, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

12. O trovách odvolacieho konania rozhodol v zmysle ust. § 396 ods. 1, aplikujúc § 255 ods. 1 CSP, keď žalovaná mala v odvolacom konaní úspech, priznal jej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

13. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

(§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)